

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 marca 2016 r.,
sprawy P. K.
skazanego z art. 280 § 1 i in.k.k.
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 stycznia 2015 r., sygn. akt XIII Ka [...]
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 19 maja 2014 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża
skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2014 roku (II K [...]) Sąd Rejonowy w T. skazał P. K. za popełnienie czynu zabronionego z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd wymierzając sankcję omyłkowo zapisał jej wymiar, w ten sposób, że określił karę cyfrowo – „3” i słownie – „dwóch” – lat pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł obrońca P. K. zarzucając zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych oraz niewspółmierność wymierzonej kary.

Apelację wniósł również Prokurator Prokuratury Rejonowej na niekorzyść oskarżonego podnosząc bezzwzględną przyczynę odwoławczą tj art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. polegającą na błędnym i wzajemnie wykluczającym się rozstrzygnięciu, co do kary, w punkcie VI wyroku, poprzez wpisanie obok cyfry „3” w nawiasie słownie „dwóch” lat pozbawienia wolności. Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2015 roku (XIII Ka [...]), po rozpatrzeniu apelacji Prokuratora, dokonał modyfikacji wadliwego rozstrzygnięcia, orzekając wpisanie słowa „trzech” zamiast „dwóch”.

Apelację wywiedzioną przez obrońcę skazanego Sąd Okręgowy w G. uznał za niezasadną.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w G. wniósł obrońca skazanego. Autor nadzwyczajnego środka zaskarżenia zaskarżył rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego w części, co do punktu I ppkt 4 oraz punktu II, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu uchybienie stanowiące bezzwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., poprzez zaniechanie uchylenia zaskarżonego orzeczenia, pomimo sprzeczności w jego części dyspozytywnej uniemożliwiającej jego wykonanie.

Mając powyższe na względzie obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w T.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego P. K. jest bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że w orzeczeniu Sądu Rejonowego w T. wystąpiła sprzeczność polegająca na tym, że Sąd rozstrzygając o wymiarze kary orzeczonej wobec P. K., rozbieżnie określił w punkcie VI wyroku okres pozbawienia wolności w ten sposób, że zapisał liczbę lat pozbawienia wolności - cyfrą „3” zaś słownie - „dwóch” lat, co uniemożliwiało wykonanie tego orzeczenia. Błąd Sądu Rejonowego w T. dostrzegł Prokurator Rejonowy, który wskazał w zwykłym środku

odwoławczym obrazę prawa procesowego tj art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k., prowadzącą zdaniem oskarżyciela publicznego do uchybienia w świetle art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. i wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Po rozpatrzeniu apelacji Sąd Okręgowy w G. zmodyfikował rozstrzygnięcie zmieniając wyrażenie „dwóch” na „trzech” lat pozbawienia wolności (punkt 4 wyroku SO), a następnie, stosownie do przepisu art. 457 § 3 k.p.k. orzeczenie prawidłowo uzasadnił (k. 22 uzasadnienia SO).

Wbrew wywodom obrońcy skazanego powyższe działanie Sądu odwoławczego było uprawnione.

Skarżący pomija, że Sąd odwoławczy odniósł się równocześnie do podniesionego w apelacji obrońcy zarzutu rażącej niewspółmierności kary 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2 apelacji), uznając iż brak jest podstaw do uznania wymierzonej kary za rażąco surową.

Zgodzić się należy z autorem odpowiedzi na kasację, że nie każda sprzeczność orzeczenia kwalifikuje się, jako bezwzględna przyczyna odwoławcza skutkująca uchyleniem wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Istotnie z obowiązujących przepisów i orzecznictwa wyraźnie wynika, że jeżeli pozwala na to zebrany w sprawie przez Sąd I instancji materiał dowodowy, ocena okoliczności sprawy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w art. 7 k.p.k. a nie zachodzi konieczność przeprowadzania na nowo przewodu sądowego w całości, lub w znacznej części, oraz gdy nie zostaną naruszone reguły zawarte w art. 454 k.p.k., a potwierdzają się zarzuty zawarte w środku odwoławczym to Sąd *ad quem* może dokonać zmian w zaskarżonym orzeczeniu odpowiednio to korygując.

W realiach niniejszej sprawy rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego uznać należy za prawidłowe.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.